

И както гължбъ снѣжнобѣлъ
надъ облакъ чемеренъ се носи,
цвѣтътъ на лилията росенъ
надъ тъмно-синьо разцвѣтълъ:
тъй въ гнѣката на планинитѣ
се мѣрка нѣщо надъ вълнитѣ
и бързо, бързо приближава.
Мигъ, сякашъ щъркелъ важенъ вече,
не гължбъ или цвѣтъ далеченъ, —
тамъ вѣтърътъ платно развѣва.

Ей кжпята се веслата стройни
и правятъ тѣ бразди безбройни.
А розата отъ злато горе,
пламтеша въ тихитѣ простори,
крѣжи съ златѣ челата.
«По-близо чунътъ се люлѣ.
Той, той е! Тѣзъ пера, цвѣтята
по шапката, позната низа,
тазъ шапка, туй око подъ нея
и тоя плащъ! Съвсемъ е близо!»

И тамъ по тѣсната пѣтека
се чува стѣпка лека.
Сега девойката свенлива
е скрита задъ дѣба високъ.
Изтичва — ето — дълъгъ скокъ —
на мжжъ грѣдѣта обвива.
«Ха, горко ми!» Луната вмигъ
познатъ ѝ освѣтява ликъ.
Сърдцето ѝ се въ ужасъ сепва.
«Кѣде е моятъ Вилхелмъ?»

«Вижъ»,
съ тихъ гласъ дошлиятъ ѝ прошепва,
«при езерото срѣдъ нощта,
тамъ малка кула възвисена.